

Košice, 17. X. 1951.

Veľavážený pán docent!

Z tej príležitosti, že Vám chcem oznámiť výsledky pracovnej metódy-narkogénom, dovoľím si Vás tiež čo najsrdečnejšie pozdraviť a za skutočne veľký dar, tým, že som sa pri Vás mnohým veciam priučil, v iných o právnom upevnil, som Vám veľmi povďačný, no a že som nebol v brne zbytočne, odhliadnúc od Aničkinej osoby, dovoľím si Vás aspon v krátkosti o svojich pracovných úspechoch informovať.

Keď som sa vrátil, tak už hned tento den som bol náš kolektív hlavne docenta v krátkosti o všetkom poinformoval. Potom dvakrát na seminári, rozvrhol som si prednášky na informatívnu a organizačnú časť a na časť vedeckú. Podstatu vášho elaborátu som predniesol, o ktorom sa rozprúdila živá debata a potom druhý týžden zasa som hovoril o nedostatkoch našej kliniky a o pracovnej terapii podľa Rabinoviča. Doc. Klimo osobne ako človek sa ku mne priaznivo stavia a o narkogéne o ktorom už bol informovaný sa vyjadril ako o pozoruhodnosti, ba už mi aj pacientov prijíma. Z Vašej prednášky aj z toho čo som ja zo svojich skúsenosti o narkogéne mu povedal, tak veľmi výstižne a jemne pozoruje odlišnosť od narkorozboru. Na šťastie mal som niekoľko pekných výsledkov. Najefektnejší: pacientka zažila srážku rýchlikov, od toho času je paranoidná, v noci sa vydesuje, máva pred očami stále ten obraz a mrtvoly. Nechal som to všetko odreagovať, bol to príšerný narkogém, dvakrát v priebehu nastala cianóza, tep som nemohol nájsť, tak som okamžite prerušil, ale keď prichádzala ku sebe, tak som znovu nasadil. Po vyrovnaní a racionálnom usmer-

není pacientka je veselá, už sa nebojí, že umrie, už ju tieto predstavy neprenasledujú, myslím, že ešte zopakujem aspoň sugesciu v pentotale. Pohl som tiež s jednou obsedantnou neurózou. Dvakrát u nás bola ako laktačná psychóza, no a pri poslednom vyšetrení sa ukázalo, že ide o besdantú neurózu. Tu som musel robiť aj narkoanalýzu v pentotale a potom narkogén. Stav sa značne upravil, svoj stav na vizite si už pochvaľuje. Pohl som aj s jednou veľmi ťažkou účelovou depresiou, pacient už ani na záchod sám nezašiel. Po narkogéne hneď som ho učil chodiť a teraz mi už aj na psychoterapie chodí, cez den som mu zakázal ležať, dokonca už aj stravu prijíma a na gáhe priberá. Wateraz práve otvorené oddelenie máme znečistené neurologickými prípadmi, totiž je to tradícia kliniky a aj docenta, takže on sa nakoniec nechá prehovoriť a prijme aj neurologický prípad. Spoločné psychoterapie tohto druhu čo Vy robíte sa mi osvedčujú. Prirodzene, že aj docent je s týmto spokojný a neviem ako to bude počas mojej neprítomnosti. Chod našej kliniky je veľmi hatený nepredstaviteľne primitívnymi pomerami a chronickým nedostatkom priestoru. Cez šk. r. sú prednášky, stáže, rigoróza, prednášky pre ošetrovateľské školy, teraz som zaviedol prednášky pre našich ošetrovateľov a toto všetko sa robí v miestnosti kde sa aj liečby prevádzajú. Šťastie, že všetci na klinike bývame, tak si pacientov berieme aj na svoje izby. Môžem celkom bezpečne povedať bez akéhokoľvek pridania, že krátky pobyt v Brne mal nielen pre mňa veľkú cenu, ale, že tiež značne posílil pozície psychológie v klinickej praxi. Pre mňa je to neobyčajnou zbraňou, i keď ju v skutočnosti pre adekvátne vzťah lekárov ku psychológii, nepotrebujem, ale celkom ináč

to zapôsobí, keď pri nejakej novosti môžem poznamenať, že v brne to tiež robia a pod. Poinformoval som našich pracovníkov o vašom rehabilitačnom stredisku, ale na teraz sa do jeho uskutočnenia nepúšťame, totiž docent sa veľmi nechce púšťať, no ja by som ho naviedol, ale kým nebudem mať s voľnosťou vyriešené, tak tiež nemám o to záujem. Ostatní kolegovia sú priphdlný a neradi píšu, na podobné veci treba revolúčne typy. Aničke bol som v liste spomínal, že by som rád k Vám poslal toho chlapca s tou amnéziou, buďte taký láskavý ujať sa toho prípadu, lebo ja nemôžem s nim pohnúť. Dvakrát som mu robil narkogén, bol pritom aj docent, potom sme dlho rozoberali, ale tiež nie z toho múdry. Ak sa Vám nepodarí pohnúť, nič sa nestane, ale ja myslím, že to pojde. Už samotná zmena prostredia môže veľa urobiť.

Ešte ku narkogénu by som chcel poznamenať niekoľko slov. Podľa mojich skúsenosti by bolo treba niejak medikamentózne pacienta pripraviť, lebo mne sa mnohí sťažujú, že je to nepríjemné. Napr. ten chlapec s tou amnéziou sa veľmi bojí. Nebolo by dobre náladu ovplyvňovať psychotónóm?

Priemerne reakcie nastávajú už po 70 kvapkách. Mal som prípad, že po 170 nič som nedosiahol, druhý krát, už po 110 nastala excitácia, tretí krát po 70 kvapkách. S dozovaním nemám starostí, už ako tak sa v tom vyznám, robí mi práx starosť ako odstrániť nepríjemnosť. Pacient, ktorý mal urobenú aj narkoanalýzu aj narkogén, tak si viacej pochvaluje narkoanalýzu. No však, ale i tak narkogén je veľkým prínosom pre klinickú prax a veľkým pomocníkom psychologa v terapii.

Ako viete s Aničkou som vo veľmi čulom korešpondenčnom styku, no však nie vo formálnom, ale citovo veľmi prehlbenom, ktorý mi veľmi veľa dáva a v krajšom svetle konkretizuje skutočnosť

Poznal som v nej nielen hodnotného človeka, ale predovšetkým človeka mne veľmi blízkeho po každej stránke, človeka z toho istého myšlienkového i citového sveta.

Myslím, že z riadkov, medzi riadkov tohto listu dosť markantne sa rysuje, že v brne som sa skutočne veľmi dobre cítil. Veľa som našim na klinike rozprával o pohostinnosti o srdečnom prijatí, za čo predovšetkým ďakujem Vám pán docent.

Nakoniec pán doc. chcem sa ospravedlniť, že som narušil Vami navrhnuté spoločenské normy. Bolo to skutočne pre mňa veľkým vyznamenaním, že ste navrhli oslovanie per ty, ale ja si to predsa nezaslúžim, pre mňa bude dostatočným uspokojením, keď Vás budem môcť ako t u v liste oslovovať a Vy mňa per ty.

Dovolím si tiež pozdraviť p. primára Krátkeho a všetkých ostatných Vašich spolupracovníkov.

So srdečným pozdravom

Audrey